

P.C. Cast & Kristin Cast

Verbrand

1

Kalona

Kalona hief zijn handen. Hij aarzelde niet. Hij twijfelde geen moment aan wat hij moest doen. Hij zou niet toestaan dat iets of iemand hem in de weg zat, en deze mensenjongen stond tussen hem en wat hij begeerde. De jongen hoefde voor hem niet per se dood, maar hij hoefde ook niet per se in leven te blijven. Het was pure noodzaak. Hij voelde geen wroeging. In de eeuwen sinds hij was gevallen, vóélde Kalona maar heel weinig. Dus draaide hij onverschillig de nek van de jongen om en maakte daarmee een eind aan zijn leven.

‘Nee!’

De pijn in dat ene woord deed Kalona’s hart bevriezen. Hij liet het levenloze lichaam van de jongen vallen en draaide zich net op tijd om om Zoey op hem af te zien rennen. Hun ogen ontmoetten elkaar. In die van haar waren vertwijfeling en haat te zien. In die van hem een onmogelijke ontkenning. Hij zocht naar woorden die het haar misschien zouden doen begrijpen – die misschien zouden bewerkstelligen dat ze hem vergaf. Maar niets wat hij zei zou veranderen wat ze had gezien, en zelfs al kon hij het onmogelijke waarmaken, er was geen tijd.

Zoey wierp de volle kracht van het element geest naar hem.

Het trof de onsterfelijke met een hevigheid die boven het fysieke uitsteeg. Geest was zijn essentie, zijn wezen, het element dat hem eeuwenlang staande had gehouden, dat hem had geschraagd en hem zijn kracht had verleend. Zoey’s aanval verschroeiدهem. De kracht ervan slingerde hem over de hoge stenen muur die het vam-

piereiland scheidde van de Golf van Venetië. Het ijskoude water verzwolg hem, verstikte hem. Heel even was de pijn in Kalona's binnenste zo verdovend dat hij er niet tegen vocht. Misschien moest hij deze afschuwelijke strijd om het bestaan maar tot een einde laten komen. Misschien moest hij zich nogmaals door haar laten verslaan. Maar hij had het nog niet gedacht of hij vóélde het. Zoey's ziel spatte uiteen, en even waarachtig als dat zijn val hem van het ene rijk naar het andere had gebracht, verliet haar geest deze wereld.

Die wetenschap verwondde hem dieper dan haar aanval op hem.

Niet Zoey! Hij had haar nooit kwaad willen doen. Gedurende al Neferets intriges, alle manipulatieve plannen van de Tsi Sgili, had hij voortdurend in zijn achterhoofd gehouden dat hij, wat er ook gebeurde, zijn onsterfelijke krachten zou aanwenden om Zoey te beschermen, omdat zij uiteindelijk het dichtst bij Nux was waar hij in dit rijk zou kunnen komen – en dit was het enige rijk dat hem nog restte.

Terwijl Kalona worstelde om zich van Zoey's aanval te herstellen en zijn kolossale lichaam te bevrijden uit de greep van de golven, drong de waarheid ten volle tot hem door. Door zijn schuld was Zoey's geest uiteengespat, en dat betekende dat ze zou sterven. Met zijn eerste ademteug stootte hij een gemartelde kreet van vertwijfeling uit, als een echo van haar laatste woord: 'Nee!'

Had hij werkelijk sinds zijn val geloofd dat hij geen gevoelens had? Hij was een dwaas geweest en had het mis gehad, volslagen mis. Emoties beukten op hem in terwijl hij uitgeput vlak boven het wateroppervlak vloog, hakten in op zijn toch al verwonde geest, bestormden hem, verzwakten hem, deden zijn ziel bloeden. Met een wazige, verduisterde blik staarde hij uit over de lagune, tuurde om de lichtjes te zien die land aanduidden. Dat zou hij nooit halen. Hij moest naar het paleis. Hij had geen keus. Met gebruikmaking van zijn laatste restje kracht sloeg Kalona met zijn vleugels in de ijskoude lucht. Hij vloog over de muur en zakte op de bevroren aarde in elkaar.

Hij wist niet hoe lang hij daar lag in de koude duisternis van de verbrijzelde nacht, terwijl zijn ontredderde ziel werd overweldigd door gevoelens. Ergens in een verre uithoek van zijn geest begreep hij wat er met hem was gebeurd. Hij was opnieuw gevallen, al was het deze keer meer geestelijk dan lichamelijk – hoewel zijn lichaam hem ook niet langer leek te gehoorzamen.

Hij voelde haar aanwezigheid voordat ze sprak. Zo was het van meet af aan tussen hen geweest. Of hij het nu wilde of niet, ze bespeurden elkaar.

‘Je hebt Stark er getuige van laten zijn dat je de jongen doodde!’ Neferets stem was kouder dan de winterse zee.

Kalona draaide zijn hoofd om zodat hij meer kon zien dan de neus van haar hooggehakte schoen. Hij keek naar haar op, knippend met zijn ogen in een poging zijn blik scherp te stellen.

‘Een ongelukje.’ Hij slaagde erin een schor gefluister uit te brengen. ‘Zoey had daar niet moeten zijn.’

‘Ongelukjes zijn onaanvaardbaar en het interesseert me totaal niet dat zij daar was. Eigenlijk is het resultaat van wat ze zag bijzonder gunstig.’

‘Je weet toch wel dat haar ziel uiteen is gespat?’ Kalona haatte de onnatuurlijke zwakte in zijn stem en de eigenaardige lethargie in zijn lichaam bijna net zo erg als de uitwerking die Neferets ijskoude schoonheid op hem had.

‘Ik neem aan dat de meeste vampiers op het eiland dat weten. Het was natuurlijk weer typisch Zoey dat haar geest niet stilletjes vertrok. Wat ik me wel afvraag is hoeveel vampiers ook de slag hebben gevoeld die dat wicht je vlak voor haar vertrek toebracht.’ Neferet tikte peinzend met een lange, puntige vingernagel tegen haar kin.

Kalona zei niets. Hij worstelde om zich te vermannen en de gril-lige randen van zijn gescheurde geest naar elkaar toe te trekken, maar de aarde waarop zijn lichaam rustte was te echt en het ontbrak hem aan kracht om omhoog te reiken en zijn ziel te voeden met de kringelende flarden van het hiernamaals die daar zweefden.

‘Nee, ik denk niet dat de anderen het hebben gevoeld,’ vervolgde

Neferet op haar izigste, meest berekenende toon. ‘Geen van hen is met Duisternis, met jou, verbonden zoals ik. Nietwaar, mijn lief?’

‘Onze band is uniek,’ wist Kalona uit te brengen, hoewel hij opeens wenste dat het niet waar was.

‘Inderdaad...’ zei ze, nog steeds in gedachten verdiept. Toen kreeg Neferet een ingeving en haar ogen verwijdden zich. ‘Ik vraag me al heel lang af hoe het mogelijk is dat A-ya erin is geslaagd om jou, zo’n fysiek krachtige onsterfelijke, zo ernstig te verzwakken dat die bespottelijke Cherokee-feeksen je in de val konden lokken. Ik geloof dat die kleine Zoey me zojuist het antwoord heeft bezorgd dat je zo zorgvuldig voor mij hebt verzwegen. Je lichaam is wél kwetsbaar, maar alleen via je geest. Fascinerend, nietwaar?’

‘Ik zal herstellen.’ Hij legde zo veel mogelijk kracht in zijn stem. ‘Breng me terug naar het kasteel op Capri. Breng me naar het dak, zo dicht mogelijk bij de lucht, en dan zal ik weer op krachten komen.’

‘Dat kan ik me indenken... zo ik daartoe bereid zou zijn. Maar ik heb andere plannen met jou, mijn lief.’ Neferet hief haar armen en strekte ze boven hem uit. Ze bewoog haar lange vingers door de lucht en creëerde ingewikkelde patronen, als een spin die haar web spint. ‘Ik zal niet toestaan dat Zoey ons ooit nog hindert.’

‘Een uiteengespatte ziel is een doodvonnis. Zoey vormt niet langer een bedreiging voor ons,’ zei hij. Kalona sloeg Neferet met een wetende blik gade. Ze trok een kleverige donkerte naar zich toe die hij maar al te goed kende. Hij had zich heel lang verzet tegen die Duisternis voordat hij de koude kracht omarmde die nu onder haar vingers pulseerde en flakkerde. *Het zou niet mogelijk moeten zijn dat ze Duisternis zo naar haar hand kan zetten.* De gedachte dreef als de echo van een doodsklok door zijn vermoeide geest. *Een hogepriesteres hoort dergelijke krachten niet te hebben.*

Maar Neferet was niet langer louter een hogepriesteres. Enige tijd geleden was ze boven de grenzen van die functie uitgestegen, en met het grootste gemak onderwierp ze de kronkelende donker-te die ze opriep aan haar wil.

Ze wordt onsterfelijk, besepte Kalona, en met dat besef voegde

angst zich bij het berouw, de vertwijfeling en de woede die al sud-
derden in het binnenste van de gevallen krijger van Nux.

‘Je zou denken dat het een doodvonnis is,’ zei Neferet rustig ter-
wijl ze steeds meer inktzwarte draden naar zich toe trok, ‘maar
Zoey heeft de akelig hinderlijke gewoonte om te overleven. Deze
keer zal ik zeker stellen dat ze sterft.’

‘Zoey’s ziel heeft ook de gewoonte om te reïncarneren,’ zei hij.
Doelbewust provoceerde hij Neferet in een poging haar concentra-
tie te breken.

‘Dan zal ik haar telkens weer vernietigen!’ Neferets concentratie
verdiepte zich juist door de woede die zijn woorden opriepen. De
donkerte die ze spon werd intenser en kronkelde van kracht in de
lucht rondom haar.

‘Neferet.’ Hij probeerde haar te bereiken door haar naam te zeg-
gen. ‘Besef je wel wat je probeert naar je hand te zetten?’

Ze keek hem aan en voor het eerst zag Kalona de scharlakenrode
vlek in de donkerte van haar ogen. ‘Natuurlijk besef ik dat. Het is
wat mindere wezens “het kwaad” noemen.’

‘Ik ben geen minder wezen en ook ik heb het “het kwaad” ge-
noemd.’

‘Ah, maar dat was eeuwen geleden.’ Haar lach was boosaardig.
‘Je lijkt echter de laatste tijd te veel met schaduwen uit je verleden
te leven in plaats van te zwelgen in de heerlijke duistere kracht van
het heden. Ik weet wie daaraan schuldig is.’

Met een enorme krachtsinspanning duwde Kalona zich omhoog
tot hij overeind zat.

‘Nee. Ik wil niet dat je beweegt.’ Neferet knipte met haar vingers
naar hem en een draad van donkerte slingerde zich om zijn hals,
verstrakte, rukte hem omlaag en drukte hem weer tegen de grond.

‘Wat wil je van me?’ vroeg hij schor.

‘Ik wil dat je Zoey’s geest naar het hiernamaals volgt en dat je er-
voor zorgt dat geen van haar “vrienden”...’ – het woord ging verge-
zeld van een spottende grijns – ‘... erin slaagt een manier te vinden
om haar over te halen zich weer met haar lichaam te verenigen.’

Schrik trok als een schok door het lichaam van de onsterfelijke.

‘Ik ben door Nux uit het hiernamaals verbannen. Ik kan Zoey daar niet volgen.’

‘O, maar je vergist je, mijn lief. Je denkt altijd veel te letterlijk. Nux heeft je verdreven, je bent gevallen, je kunt niet terug. Dat heb je eeuwenlang beschouwd als een vaststaand feit. Nou, letterlijk kun je dat ook niet.’ Ze slaakte een theatrale zucht toen hij haar wezenloos aankeek. ‘Je prachtige lichaam werd verbannen, meer niet. Heeft Nux iets gezegd over je onsterfelijke ziel?’

‘Dat hoefde ze niet. Als een ziel te lang van een lichaam gescheiden is, zal het lichaam sterven.’

‘Maar je lichaam is niet sterfelijk, en dat betekent dat het voor onbepaalde tijd van je ziel gescheiden kan worden zonder te sterven,’ zei ze.

Kalona spande zich in om de angst waarmee haar woorden hem vervulden niet te tonen. ‘Het is waar dat ik niet kan sterven, maar dat betekent niet dat ik ongedeerd blijf als mijn geest mijn lichaam te lang verlaat.’ *Ik zou kunnen verouderen... gek kunnen worden... een eeuwig levend omhulsel van mezelf kunnen worden...* De mogelijkheden wervelden door zijn hoofd.

Neferet haalde haar schouders op. ‘Dan zul je ervoor moeten zorgen dat je je taak snel volbrengt zodat je naar je prachtige onsterfelijke lichaam kunt terugkeren voordat het onherstelbaar beschadigd is.’ Ze glimlachte verleidelijk naar hem. ‘Ik zou het bepaald niet leuk vinden als er iets met je lichaam zou gebeuren, mijn lief.’

‘Neferet, doe dit niet. Je zet iets in gang waarvoor betaald zal moeten worden en met de consequenties daarvan zal zelfs jij niet geconfronteerd willen worden.’

‘Waag het niet dreigementen tegen mij te uiten! Ik heb je uit je gevangenis bevrijd. Ik hield van je. En vervolgens heb ik moeten toezien hoe je kroop voor die onnozele tiener. Ik wil haar weg hebben uit mijn leven! Consequenties? Die aanvaard ik maar al te graag! Ik ben niet langer de zwakke, ineffectieve hogepriesteres van een godin die zich altijd aan de regels houdt. Begrijp je dat? Als je aandacht niet al die tijd door dat kind in beslag was genomen,

zou je dat weten zonder dat ik het je hoeft te vertellen. Ik ben een onsterfelijke, net als jij, Kalona!’ Haar stem was griezelig, versterkt door kracht. ‘Wij passen perfect bij elkaar. Dat geloofde jij vroeger ook en dat zul je weer geloven als Zoey er niet meer is.’

Kalona staarde naar haar. Hij beseftte dat Neferet volslagen krankzinnig was en hij vroeg zich af waarom die waanzin haar kracht alleen maar voedde en haar schoonheid versterkte.

‘Ik heb dus het volgende besloten,’ vervolgde ze op zakelijke toon. ‘Ik verberg je sexy, onsterfelijke lichaam ergens veilig onder de grond terwijl je ziel naar het hiernamaals reist en zeker stelt dat Zoey niet meer terugkomt.’

‘Dat zal Nux nooit toestaan!’ De woorden vlogen zijn mond uit voor hij ze kon tegenhouden.

‘Nux staat altijd vrije wil toe. Als haar voormalige hogepriesteres weet ik zonder enige twijfel dat ze je zal toestaan in de geest naar het hiernamaals te reizen,’ zei Neferet sluw. ‘Vergeet niet, Kalona, mijn ware lief, dat je met het zeker stellen van Zoey’s dood het laatste obstakel verwijdt voor onze gezamenlijke heerschappij. Jij en ik zullen onvoorstelbaar machtig zijn in deze wereld van moderne wonderen. Denk je eens in: we zullen mensen onderwerpen en het vampierbewind terugbrengen met alle schoonheid, passie en grenzeloze macht die dat inhoudt. De aarde zal van ons zijn. Wij zullen het glorieus verleden doen herleven!’

Kalona wist dat ze op zijn zwakheden inspeelde. Inwendig vervloekte hij zichzelf om het feit dat hij haar zijn diepste verlangens had onthuld. Hij had haar vertrouwd, en dus wist Neferet dat hij, omdat hij Erebus niet was, nooit aan de zijde van Nux in het hiernamaals zou kunnen regeren en dat hij in de moderne wereld zo veel mogelijk van wat hij was kwijtgeraakt wilde herscheppen.

‘Zie je, mijn lief, op de keper beschouwd is het niet meer dan logisch dat je Zoey achterna gaat en de link tussen haar ziel en haar lichaam verbreekt. Daarmee kom je een stap dicht bij de verwezenlijking van je ultieme verlangens.’ Neferet sprak op nonchalante toon, alsof ze het hadden over de stof voor haar nieuwe jurk.

‘Hoe moet ik Zoey’s ziel vinden?’ Hij probeerde op dezelfde

nuchtere toon te spreken als zij. ‘Het hiernamaals is zo’n immens rijk dat alleen de goden en godinnen het kunnen doorkruisen.’

Neferets vriendelijke gezichtsuitdrukking verstrakte en haar wrede schoonheid werd angstaanjagend. ‘Doe nou niet alsof je geen verbinding hebt met haar ziel!’ De onsterfelijke Tsi Sgili ademde een keer diep in en uit. Op een redelijker toon vervolgde ze: ‘Geef het maar toe, mijn lief: jij zou Zoey zelfs kunnen vinden als niemand anders dat kon. Waarvoor kies je, Kalona? Aan mijn zijde over de wereld heersen of een slaaf van het verleden blijven?’

‘Ik verkies heersen. Boven alles,’ zei hij zonder aarzeling.

Op het moment dat hij dat zei, veranderden Neferets ogen. Het groen werd volledig overspoeld door scharlakenrood. Ze richtte de gloeiende irissen op hem, hield hem gevangen met haar hypnotiserende blik. ‘Hoor mij dan aan, Kalona, gevallen krijger van Nux, ik zweer dat ik je lichaam zal beschermen. Ik zweer dat ik deze donkere ketens zal verwijderen en je geest zal laten terugkeren zodra Zoey Redbird, halfwas hogepriesteres van Nux, definitief dood is. Dan breng ik je naar het dak van ons kasteel op Capri opdat de lucht je leven en kracht kan inblazen, en dan zul je over dit rijk heersen als mijn gemaal, mijn beschermer, mijn Erebus.’ Terwijl Kalona toekeek, niet bij machte haar tegen te houden, haalde Neferet een lange, puntige vingernagel over de palm van haar rechterhand. Bloed welde op en vormde een plasje, en ze hield haar hand op als een offer. ‘Met bloed vorder ik deze kracht, met bloed bekrachtig ik deze eed.’ Duisternis rondom haar kwam in beweging en daalde op haar handpalm neer, kronkelend, huiverend, drinkend. Kalona voelde de aantrekking van die Duisternis, die met verleidelijke, krachtige fluisteringen sprak tot zijn ziel.

‘Ja!’ Het woord was een kreun die diep uit zijn keel kwam toen Kalona zich overgaf aan de gulzige Duisternis.

Toen Neferet verder sprak, was haar stem versterkt door kracht. ‘Het is je eigen keus dat ik deze eed met Duisternis met bloed heb bezegeld, maar mocht je in gebreke blijven en de eed verbreken...’

‘Ik zal niet in gebreke blijven.’

Haar glimlach was van een onaardse schoonheid, in haar ogen

kolkte bloed. ‘Als jij, Kalona, gevallen krijger van Nux, deze eed verbreekt en faalt bij mijn gezworen queeste om Zoey Redbird, halfwas hogepriesteres van Nux, te vernietigen, dan zal ik je geest zo lang als je onsterfelijk bent in mijn macht houden.’

Zijn antwoord kwam onbewust, opgeroepen door de verleidelijke Duisternis, die hij eeuwenlang had verkozen boven het licht. ‘Als ik faal dan zul je mijn geest zo lang als ik onsterfelijk ben in je macht houden.’

‘Aldus heb ik gezworen.’ Opnieuw haalde Neferet haar vingernagel over haar handpalm en in haar vlees stond nu een bloederige x. De kopergeur dreef naar Kalona toe als rook die opsteeg van een vuur, toen ze nog eens haar hand naar Duisternis hief. ‘Aldus zal geschieden!’ Neferets gezicht vertrok van pijn toen Duisternis weer dronk, maar ze gaf geen krimp. Ze bewoog pas toen de lucht rondom haar pulseerde, gezwollen door haar bloed en haar eed.

Toen pas liet ze haar hand zakken. Haar tong flitste naar buiten, likte de scharlakenrode streep en stelpte het bloeden. Neferet liep naar hem toe, boog zich over hem heen en legde zachtjes haar handen aan weerszijden van zijn gezicht, zoals hij de mensenjongen had vastgehouden voordat hij zijn nek brak. Hij voelde Duisternis rondom en in haar roffelen, een woedende stier die gretig wacht op een bevel van zijn meesteres.

Haar lippen, rood van het bloed, raakten de zijne net niet aan. ‘Met de kracht die door mijn bloed raast en de kracht van de levens die ik heb genomen, beveel ik jullie, mijn verrukkelijke draden van Duisternis, om de ziel van deze door een eed gebonden onsterfelijke uit zijn lichaam te rukken en naar het hiernamaals weg te voeren. Gehoorzaam mijn bevel en ik zweer dat ik jullie het leven van een onschuldige zal offeren die jullie niet hebben kunnen bezoedelen. Aldus geschiede!’

Neferet ademde diep in en Kalona zag de donkere draden die ze had opgeroepen tussen haar volle, rode lippen door haar mond in glijden. Ze inhaleerde Duisternis tot ze erdoor was opgezwollen, en toen bedekte ze Kalona’s mond met de hare en blies met die zwart geworden, met bloed bevlekte kus Duisternis bij hem naar

binnen, met zo veel kracht dat zijn toch al gekwetste ziel uit zijn lichaam werd gescheurd. Terwijl zijn ziel het geluidloos uitschreeuwde van ondraaglijke pijn, werd Kalona omhooggedreven naar het rijk waaruit zijn godin hem had verbannen. Zijn lichaam bleef achter, levenloos, geketend, gebonden door een eed met het kwaad, en overgeleverd aan Neferet.